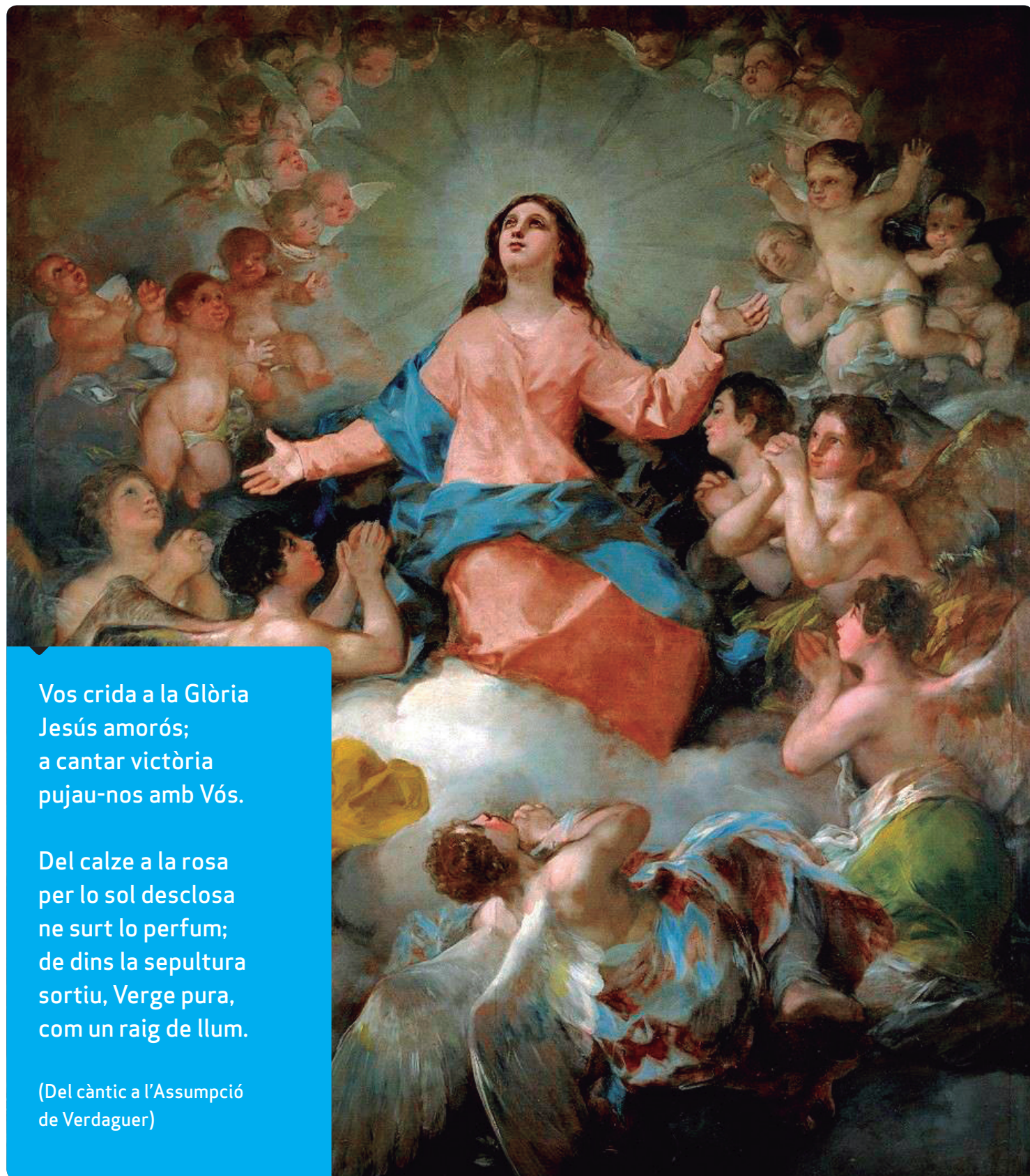

Full diocesà

10 d'agost del 2014

Vos crida a la Glòria
Jesús amorós;
a cantar victòria
pujau-nos amb Vós.

Del calze a la rosa
per lo sol desclosa
ne surt lo perfum;
de dins la sepultura
sortiu, Verge pura,
com un raig de llum.

(Del càntic a l'Assumpció
de Verdaguer)

«Finalment vingué el so d'un aire suau...»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

(19,9a.11-13a)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.

(Salm 84)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

(9,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pen-

sant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

(14,22-33)

«En adonar-se
del vent que feia,
s'acobardí i començà
d'enfonsar-se.

Llavors cridà:
"Senyor salveu-me".

(...) Jesús li donà la
mà i li digué: "Quina
poca fe!"»

Elies i els deixebles

Mn. Marc Majà i Guiu

En les lectures d'avui hi apareixen dos temporals: la ventada que presència el profeta Elies i la ventada que presencien els deixebles en el llac. També tenim dos moments de calma: l'aire suau que percep Elies i el vent amainat que s'esdevé quan Jesús puja a la barca.

Elies es troba a l'Horeb i el Senyor li comunica que ell mateix passarà al seu davant. Diferents fenòmens se succeeixen (ventada, terratrèmol i foc), que, malgrat la seva espectacularitat, no són indicatiu obligat del pas del Senyor. No serà fins que arribi un aire suau que el profeta comprendrà l'arribada de la presència de Déu. Jesús, d'altra banda, després d'acomiarar i enviar els deixebles es queda, de nit, a la muntanya, pregant. El temporal s'aixeca i els deixebles, sense el Mestre, s'amoïnen. Jesús els surt a l'encontre; però, enmig de la mala mar, els deixebles s'espanten. Quan, finalment, reconeixen que és Jesús mateix el qui s'acosta a ells, el Senyor puja a la barca i s'esdevé la bonança.

La diferència principal entre els dos episodis és la manera com el Senyor es fa present: a l'Horeb, el Senyor arriba en la calma de l'aire suau; al llac de Galilea, en canvi, Jesús arriba enmig del temporal. Què vol dir això? La fe en Jesús no ens garanteix l'absència de temporals en la vida, no ens diu que amb ell tot sigui fàcil i còmode; la fe en Jesús ens promet quelcom molt més important: que Déu és prou gran per a apropar-se a nosaltres fins i tot enmig de les nits fosques i turbulentes. Ens cal la fe per a saber-lo reconèixer i abraçar.

La imatge

La vocació de Sant Pere

Retaule Major, Pere Oller
Catedral de Vic

En la nostra vida personal i eclesial també ens podem trobar espantats davant els perills. No ens deixem aclaparar.

Agafem-nos confiadament a Jesús que ens allarga la mà.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

10 diumenge XIX de durant l'any / Cicle A

—Sant Llorenç diaca i màrtir (*258)
I Reis 19,9a.11-13a / Salm 84 /
Romans 9,1-5 / Mateu 14,22-33

11 dilluns

—Sta. Clara d'Assís, verge (1193-1253)
—Santa Susanna, màrtir
Ezequiel 1,2-5.24-28c / Salm 148 /
Mateu 17,22-27

12 dimarts

—Sta Francesca de Chantal (1572-1641)
Ezequiel 2,8-3,4 / Salm 118 / Mateu
18,1-5.10.12-14

13 dimecres

—Sant Hipòlit, prevere, i sant Poncià,
papa, màrtirs (*235)
Ezequiel 9,1-7;10,18-22 / Salm 112
/ Mateu 18,15-20

14 dijous

—Sant Maximilià Maria Kolbe, preve-
re i màrtir (1894-1941)
—Sant Eusebi, laic (s.IV).
Ezequiel 12,1-12 / Salm 77 / Mateu
18,21-19,1

15 divendres

—L'Assumpció de la Mare de Déu
—Sant Tarcisi, màrtir (*217)
Apocalipsi 11,19a;12,1-6a.10ab /
Salm 44 / 1Corintis 15,20-26 / Lluc
1,39-56

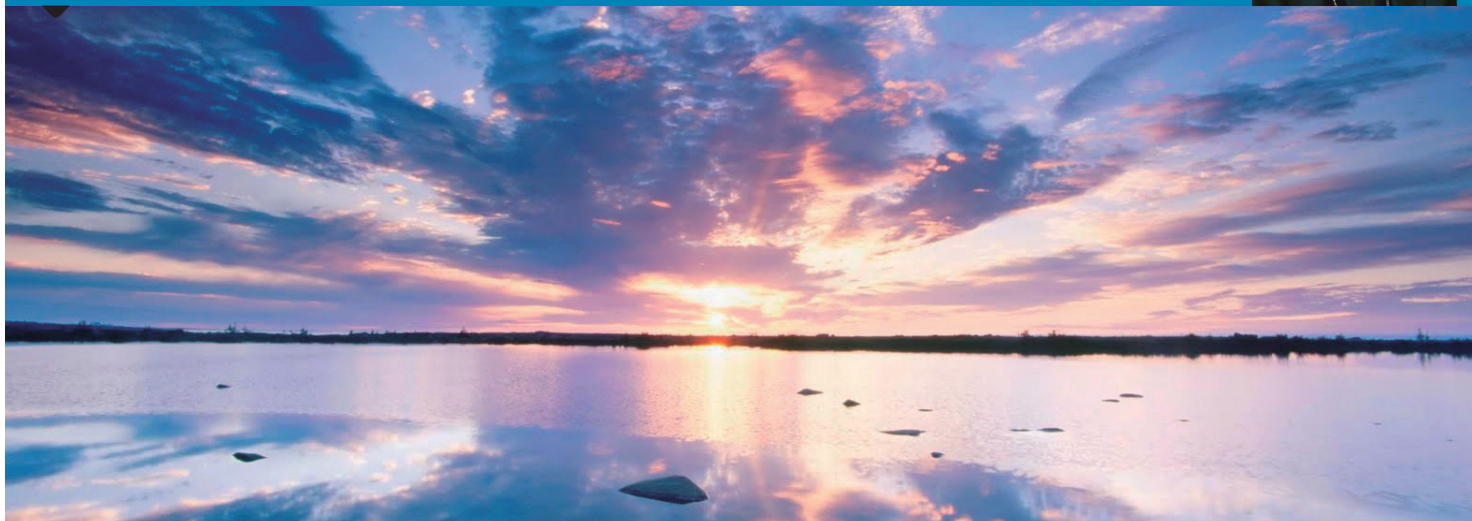
16 dissabte

—St. Esteve d'Hongria, rei (975-1038)
—Sant Roc, laic (1295-1327)
Ezequiel 18,1-10.13b.30-32 / Salm
50 / Mateu 19,13-15

L'Assumpció de Maria, lluita i esperança

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Església, si en el cel participa ja de la glòria del seu Senyor, en la història viu contínuament les proves i els desafiaments que implica el conflicte entre Déu i el maligne, l'enemic de sempre. I en aquesta lluita que han de sostenir els deixebles de Jesús, Maria no els deixa sols; la mare de Crist i de l'Església és sempre amb nosaltres. Sempre camina amb nosaltres, és amb nosaltres. Maria ens acompanya, lluita amb nosaltres, sosté els cristians en el seu combat contra les forces del mal. La pregària amb Maria, de manera especial el rosari, té també aquest aspecte de lluita; una oració que empara en la lluita contra el maligne i els seus aliats. També el rosari ens empara en la batalla.

El misteri de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel resta inscrit del tot en la resurrecció de Crist. La humanitat de la Mare fou «atreta» pel Fill en passar per la mort. Maria va conèixer també el martiri de la creu: el martiri del seu cor, el martiri de l'ànima. Va sofrir molt en el seu cor mentre Jesús sofria en la creu. Va viure la passió del seu Fill fins al més pregon de la seva ànima. Va restar del tot unida a ell en la mort, i per això, va rebre el do de la resurrecció. Crist és la primícia dels ressuscitats, i Maria és la primícia dels

redimits, la primera d'aquells que són de Crist. És la nostra Mare, però també podem dir que és la nostra representant, és la nostra germana, la nostra primera germana, és la primera dels redimits que arriba al cel en cos i ànima.

El *Magnificat* és el càntic de l'esperança, el càntic del Poble de Déu que camina en la història. És el càntic de molts sants i santes, alguns coneguts, altres desconeguts: mares, pares, catequistes, sacerdots, religioses, nens, avis..., però als qui Déu coneix molt bé, que han afrontat la lluita per la vida portant en el seu cor l'esperança dels petits i els humils. Aquest càntic resulta especialment intens on el Cos de Crist sofreix avui la Passió. On hi és la creu, per a nosaltres els cristians, hi ha esperança sempre. Si no hi ha esperança no som cristians. Que no ens robin l'esperança, perquè aquesta força és una gràcia, un do de Déu que ens impulsa a avançar mirant al cel. I Maria sempre hi és, ben propera a aquestes comunitats, a aquests germans nostres: camina amb ells, sofreix amb ells i canta amb ells el *Magnificat* de l'esperança.

(Extret de l'homilia del papa Francesc en la festa de l'Assumpció de l'any 2013)

